

SAINT ANTHONY ORTHODOX CHURCH



Antiochian Orthodox Christian Archdiocese

www.orthodoxbutler.org

ADDRESS: 400 S. Sixth Avenue, Butler, PA 16001

RECTOR: Rev. Bogdan Gabriel Bucur

CONTACT: 412.390.8208; frbogdan@orthodoxbutler.org

Duminica a XXVI-a după Rusalii (7 noiembrie 2010)

ANTIFONUL ÎNTÂI

Bine este a ne mărturisi Domnului, și a-i cânta Numelui Tău, Preaînalte!

Refren: Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mântuitoarele, mântuiește-ne pe noi!

A vesti dimineața mila Ta și adevărul Tău în toată noaptea! (R.:)

Că drept este Domnul Dumnezeu meu, și nedreptate nu se află într'Însul! (R.:)

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, și acum și pururea ... (R.:)

ANTIFONUL AL DOILEA

Domnul S'a împărățit, întru podoabă S'a îmbrăcat; îmbrăcatu-S'a Domnul întru putere și S'a încins! Refren: Mântuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel Ce ai înviat din morți, pe noi cei ce-ți cântăm, „Aliluia”!

Pentru că a întărit lumea care nu se va clinti! (R.:)

Casei Tale i se cuvine sfințenie, Doamne, întru lungime de zile! (R.:)

Slavă . . . Și acum . . . Unule-Născut Fiule și Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce ești fără de moarte și ai primit pentru mântuirea noastră a Te întrupa din Sfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria; Cel ce neschimbat Te-ai întrupat și răstignindu-Te, Hristoase Dumnezeule, cu moartea pe moarte ai călcat. Unul fiind din Sfânta Treime, împreună slăvit cu Tatăl și cu Duhul Sfânt: mântuiește-ne pe noi!

ANTIFONUL AL TREILEA

Veniți să ne bucurăm întru Domnul, întru bucurie să-l strigăm lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru! Troparul Învierii

VOHODUL (INTRAREA) CU EVANGHELIA

Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos! Mântuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel Ce ai înviat din morți, pe noi cei ce-ți cântăm, „Aliluia”!

TROPARUL ÎNVIERII, Glasul 7: Stricat-ai cu Crucea Ta moartea, deschis-ai tâlharului raiul; plângerea mironosițelor o ai schimbat și Apostolilor a propovădui ai poruncit că ai înviat, Hristoase Dumnezeule, dăruind lumii mare milă.

TROPARUL SF. CUV. LAZĂR, Glasul 8: În rugăciuni de toată noaptea pe stâlpul nevoiței tale vărsat-ai râuri de lacrimi, iar suspinurile tale au însutit roada nevoițelor. Păstor de oameni făcându-te, dăruiești iertare celor ce se apropie de tine. Sfinte Părinte Lazăre, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre!

TROPARUL SF. ANTONIE CEL MARE, Glasul 4 (melodie tradițională rusească): Asemănându-te obiceiurilor râvnitorului Ilie, și urmând Botezătorului Ioan pe drepte cărări te-ai făcut locuitor pustiului, Părinte Antonie, și ai întărit lumea cu rugăciunile tale. Pentru aceasta, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

CONDACUL NĂSCĂTOAREI, Glasul 4: Ceea ce ești creștinilor ocrotitoare neînfruntată și mijlocitoare stăruitoare către Făcătorul: nu trece cu vederea glasurile cele de rugăciune ale păcătoșilor, ci sârguieste, ca o bună, spre ajutorul nostru, care cu credință strigăm către tine, „Grăbește spre rugăciune și te nevoiește spre mijlocire, apărând pururea, Născătoare de Dumnezeu, pe cei ce cinstesc pe tine!”

Sfinții pomeniți astăzi: cuviosul Lazăr, făcătorul de minuni de la Mt. Galesus, lângă Efes (+ 1053); mucenicii Melasip și Carina, împreună cu fiul lor Antoninus și de 40 tineri (+363); mucenicii Tessalonic, Auctus, și Taurion din Amfipolis; thmucenicul Hieron și cei 33 împreună în Militene (+305).

VII: Sula, Dolores (Sipos), Dolores (Bingham), Diane, Karyn, Rodolphe, Brian, Gina, Christina, ieromonahul Alexander.

ADORMIȚI: Mariana, James, Dale, Mary Ann, Joseph, Katherine, Ștefan.

După Sfânta Liturghie vom sluji pomenirea roabei lui Dumnezeu Mariana.

APOSTOLUL DUMINICII

(Efeseni 2, 4-10)

Prochimen:

Domnul îi va da tărie poporului Său, Domnul Își va binecuvânta poporul cu pace! Aduceți-l Domnului, voi, fiii lui Dumnezeu, aduceți-l Domnului slavă și cinstire!

Din Epistola către Efeseni a Sfântului Apostol Pavel citire:

Fraților, Hristos este pacea noastră, El, Care'n trupul Său a făcut din cele două [lumi] una, adică a surpat peretele cel din mijloc al despărțirii, desființând legea poruncilor în opreliștile ei, pentru ca să-i clădească'ntru Sine pe cei doi într'un singur om nou, făcând pace, și prin cruce, omorând în ea ura, să-i împace cu Dumnezeu pe amândoi, uniți într'un singur trup. Și, venind, a binevestit pace vouă celor de departe și pace celor de aproape; că prin El și unii și alții într'un singur Duh avem calea deschisă spre Tatăl. Prin urmare, voi nu mai sunteți străini, și nici venetici, ci sunteți concetățeni ai sfinților și casnici ai lui Dumnezeu, zidiți pe temelia apostolilor și a profeților, piatra cea din capul unghiului fiind Însuși Iisus Hristos, întru Care toată zidirea, bine'ncheiată laolaltă, crește spre a fi locaș sfânt întru Domnul; întru El sunteți și voi zidiți împreună, spre a fi locaș al lui Dumnezeu întru Duhul.

Cele două lumi despre care face vorbire Apostolul sunt poporul Israel și popoarele păgâne—“neamurile”. Odată cu alegerea lui Avraam, Isaac, și Iacov, și mai ales odată cu darea Legii prin Moise, Dumnezeu a ridicat o îngrăditură în jurul poporului Său pentru a face din Israel “popor ales între toate neamurile” (Ieșire 19, 5), un popor care să îl cunoască pe Dumnezeu și să dea mărturie despre El tuturor neamurilor. Odată cu venirea Mântuitorului, însă, acest zid de despărțire este eliminat, iar cele două lumi sau grupuri— evreii și neamurile—

sunt reunite întru Biserica cea Una a celor care mărturisesc venirea lui Dumnezeu în trup spre mântuirea tuturor.

Sfântul Pavel nu insistă asupra noutății pe care această surprare a zidului o aduce pentru Israel; scriind unor creștini proveniți dintre “neamuri”, el își adresează mesajul în primul rând nouă, foștilor păgâni: noi, cei ce eram “departe” de Dumnezeu, avem acum “cale deschisă”—acces privilegiat— spre Tatăl; noi, cei odinioară “străini” și “venetici”, suntem acum numărați împreună cu “sfinții și casnicii ai lui Dumnezeu”. Cu alte cuvinte, așa cum se explică în altă parte (Rom 11, 17-18), am fost înfiați, incluși în Israelul lui Dumnezeu: evrei și ne-evrei, fără deosebire, toți cei “în Hristos”, sunt cu adevărat poporul cel ales.

Firește, poarta Botezului, prin care intrăm în Biserica lui Dumnezeu cea Una, este de-abia începutul. Suntem chemați să devenim “locaș sfânt”, “locaș al lui Dumnezeu întru Duhul”. Altfel spus, suntem chemați să devenim, fiecare în parte, ceea ce era Templul din vechime: un locaș al Slavei dumnezeiești; să devenim ceea ce este Maica Domnului: purtători de Hristos, *hristofori*; sau, precum darurile de pâine și vin pe care le aducem la altar, suntem chemați la o preschimbare prin lucrarea Duhului Sfânt, a Duhului Ce nu se sfiește să pogoare asupra noastră și a darurilor noastre.

EVANGHELIA DUMINICII

(Luca 8, 41-56)

Din Sfânta Evanghelie după Luca citire:

Și iată că a venit un bărbat, al cărui nume era Iair; și acesta era maimarele sinagogii. Și căzând la picioarele lui Iisus, Îl ruga să vină în casa lui. Că numai o fiică avea, ca de doisprezece ani, și aceea era pe moarte. Și pe când Se ducea El, mulțimile Îl îmbulzeau. Și o femeie, care de doisprezece ani avea scurgere de sânge și-și cheltuisese toată averea cu doctorii și de nici unul nu putuse să fie vindecată, s'a apropiat de El prin spate, s'a atins de poala hainei Lui și îndată i s'a oprit scurgerea sângelui. Și a zis Iisus: „Cine este cel ce s'a atins de Mine?” Dar cum toți tăgăduiau, Petru și ceilalți care erau cu El au zis: „Învățătorule, mulțimile Te îmbulzesc și Te strâmtorează și Tu zici: Cine s'a atins de Mine?...”. Iar Iisus a zis: „S'a atins de Mine cineva. Căci Eu am simțit puterea care a ieșit din Mine”. Atunci femeia, văzând că n'a rămas tănuită, a venit tremurând și, căzând înaintea Lui, a spus în fața

întregului popor din ce pricină s'a atins de El și cum de'ndată s'a tămăduit. Iar El i-a zis: „Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit; mergi în pace!“ Și pe când El încă vorbea, a venit cineva de la mai-marele sinagogii, zicând: „Fiica ta a murit; nu-L mai obosi pe Învățător“. Iar Iisus, auzind, i-a răspuns: „Nu te teme; tu crede numai, și ea se va mântui“. Și venind în casă, n'a lăsat pe nimeni să intre cu El, decât numai pe Petru și pe Ioan și pe Iacob și pe tatăl copilei și pe mamă. Și toți plâneau și se tânguiau din pricina ei. Iar El a zis: „Nu plângeți; n'a murit, ci doarme“. Și ei îl luau în râs, știind că ea a murit. Iar El, apucând-o de mână, a strigat, zicând: „Copilă, scoală-te! Și s'a întors duhul ei, și ea în chiar clipa aceea a înviat; și El a poruncit să i se dea să mănânce. Și părinții ei au rămas încremeniți. Iar El le-a poruncit să nu spună nimănui ceea ce s'a petrecut.

O cumplită boală cronică, pe care medicii nu o puteau vindeca, dispare cât ai clipi la o simplă atingere de poala hainei lui Hristos; un copil mort, pe care se pregăteau deja să-l înmormânteze, este readus la viață. Această avalanșă rapidă de minuni arată limpede dumnezeirea lui Hristos. Nu mai puțin importante sunt însă personajele secundare: Iair, tatăl copilei înviate, apoi femeia bolnavă, precum și mulțimea din jur. Toți aceștia ne reprezintă pe *noi*, cei care astăzi ascultăm ori citim textul Evangheliei, și îi căutăm semnificația pentru viața noastră.

Când Mântuitorul ajunge la casa lui Iair, găsește familia în plin bocet, zdrobită de de moartea atât de cruntă și de timpurie a copilei. Unul dintre cei prezenți îi sugerează lui Iair că în aceste împrejurări nu ar mai avea rost să-l “obosească pe Învățător” cu cereri de vindecare. Pare o observație de bun simț, poate chiar o încercare de a-l ajuta pe acest părinte răvășit de durere să se concentreze mai degrabă asupra chestiunilor practice: să accepte realitatea morții așa cum este, să se îngrijească de înmormântare, să pregătească masa de obște. La puțină vreme, alți binevoitori îl iau în râs pe “Învățătorul” fiindcă acesta nega ceea ce oricare om cu scaun la cap vedea cu limpezime (anume că fata lui Iair murise). Iar ucenicii lui Hristos îndrăznesc și ei să ridice tonul cu un apel la realism: când mulțimile îl împresoară și împing din toate părțile, cine să stea să identifice care anume persoană s-a atins de El?

Iair și femeia cu scurgere de sânge se încred însă în Hristos împotriva evidenței și a oricăror îndemnuri la bun simț și realism. Și tocmai această încredere face posibilă minunea: “*credința ta te-a mântuit,*” îi spune Mântuitorul femeii; “Nu te teme, *tu crede numai!*,” îl încurajează pe Iair.

Într-adevăr, atitudinea celor din jur, fie că o numim “realistă”, “de bun simț” sau altfel, este paralizată de frică: frica de a fi singuri într-o lume dușmănoasă, frica de a fi obligați să suferim, și să ne descurcăm cumva într-o realitate părăsită de Dumnezeu (dacă este Dumnezeu). Evanghelia încearcă să exorcizeze această frică. Suntem chemați să ne luăm inima în dinți și să-l tot “obosim” pe Dumnezeu, să ne apropiem de El cu rănilor noastre deschise, fără rușine și fără teamă, cu deplină încredere în Vestea cea Bună: “Apropiatu-s-a Împărăția lui Dumnezeu!”, Domnul Însuși a făcut primul pas către noi.

RUGĂCIUNEA LA ÎMPĂRTĂȘIREA CU TRUPUL LUI HRISTOS

Cred Doamne și mărturisesc, că Tu ești cu adevărat Hristos, Fiul Dumnezeului Celui viu, Care ai venit în lume să mântuiești pe cei păcătoși dintre care cel dintâi sunt eu. Încă cred că acesta este însuși preacurat Trupul Tău și acesta este însuși scump Sângele Tău. Deci mă rog Ție : Miluiește-mă și-mi iartă greșelile mele cele de voie și cele fără de voie, cele cu cuvântul sau cu lucrul, cele cu știință și cu neștiință, și mă învrednicește fără de osândă să mă împărtășesc cu preacuratele Tale Taine, spre iertarea păcatelor mele și spre viața de veci. Amin! Cinei Tale celei de taină, Fiul lui Dumnezeu, astăzi părtaș mă primește; că nu voi spune vrăjmașilor Tăi taina Ta, nici sărutare îți voi da ca Iuda; ci ca tâlharul mărturisindu-mă strig Ție: Pomenește-mă, Doamne, întru Împărăția Ta! Nu spre judecată, sau spre osândă să-mi fie împărtășirea sfintelor tale Taine, Doamne, ci spre vindecarea sufletului și a trupului. Amin!

TÂLCUIRI LA SFÂNTA LITURGHIE

Doamne, miluiește!

Repetată des, la fiecare cerere, rostită adeseori de trei, de douăsprezece, ba chiar și de patruzeci de ori, rugăciunea aceasta constituie pulsul și respirația tuturor slujbelor Bisericii. Firește, Dumnezeu nu ar avea nevoie de atâta insistență. Problema însă suntem noi, pentru că uităm mereu că tot ce suntem și avem este, cum spuneau cei vechi, “la mila lui Dumnezeu.” Înstrăinați de El, după Cădere, am rămas cu sechelele unei atitudini când mândre și răzvrătite (*fac ce vreau!*), când deznădăjduite (*nu mi-a rămas nici o speranță, sunt ultimul om!*). Liturghia ne re-modelează, ne reînvață să trăim cu Dumnezeu. Iar când rostim *Doamne, miluiește!*, ne reamintim că “suntem toți lucrul mâinilor Sale”, și că El, “Dumnezeu bun și de oameni iubitor”, ne poartă în căușul palmei Sale.